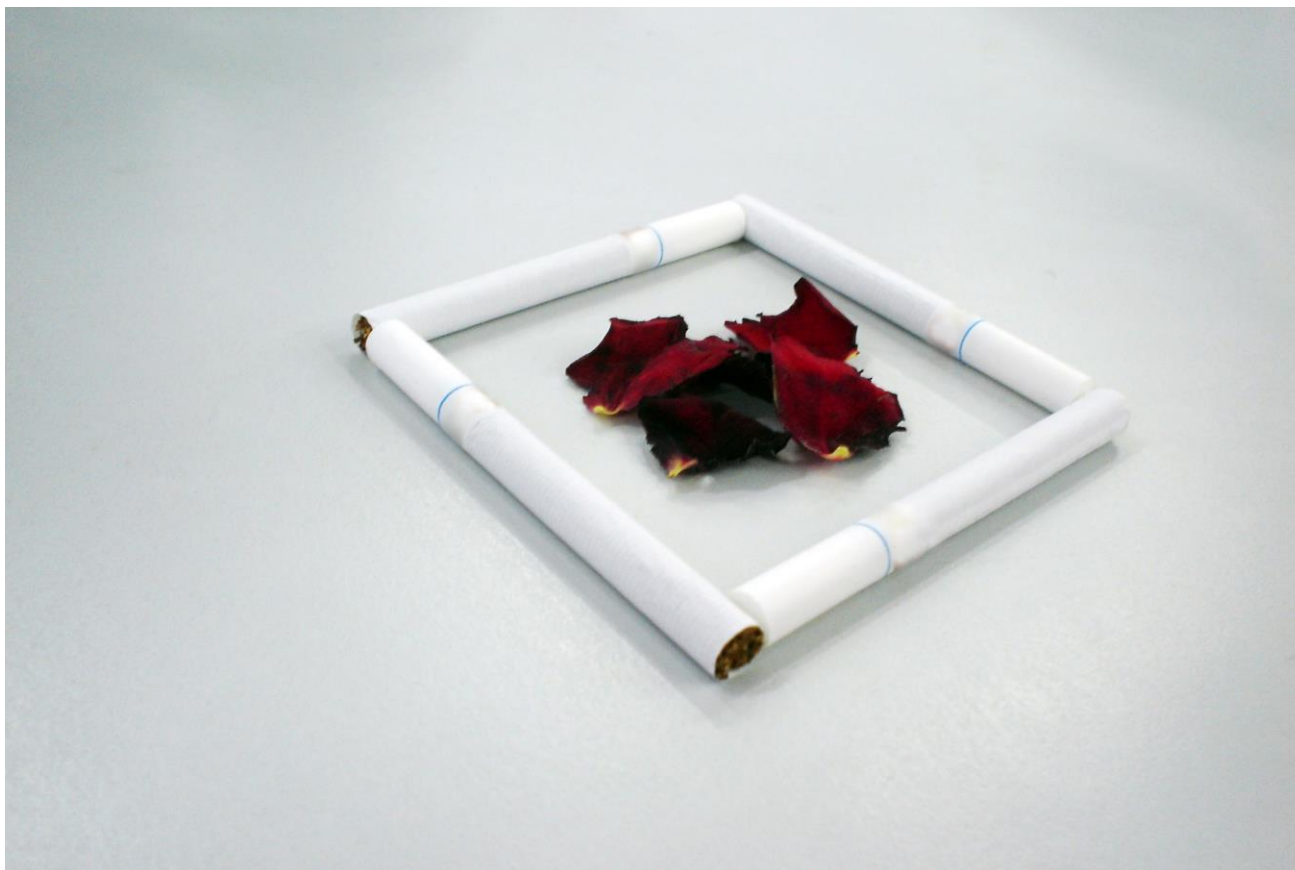

EL PS francès, la desfeta... el PSOE avui. Remuntada?

per Aurora Campmany (@AuroraCampmany)

De ben segur, els resultats de la primera ronda de les eleccions franceses se'l deuen haver estat mirant amb lupa a la seu del partit socialista espanyol. La desfeta del candidat del PS, Benoît Hamon, el pitjor resultat del socialisme francès des de 1969, amb només un 6% dels vots en la primera volta celebrada el passat diumenge 7 de maig, suposa un cop fortíssim al socialisme francès i, per derivació, a la **socialdemocràcia europea**.

La França de Mitterrand, de Delors i, darrerament, fins i tot d'Hollande, havia estat el darrer bastió fort d'un projecte que ja es mou com un ànec sense cap quan un bipartidisme que aleshores semblava etern dominava el panorama polític dels grans estats europeus. Ho feia a la veïna França, però també a Alemanya, a Portugal, a Grècia i fins i tot a Espanya. Darrerament, tant sols la primera remuntada aconseguida per l'SPD alemany en els sondejos, resultat de l'**efecte Martin Schulz**, havia dibuixat un bri d'esperança, encara que s'haurà de veure com evolucionen aquestes previsions des d'ara fins a setembre, data de les properes eleccions generals alemanyes. Des del mínim històric del 20% en intenció de vot, els socialdemòcrates alemanys van remuntar en les enquestes fins a un 26–28%, una xifra que no assolien des de feia molt i que malgrat no els col·loca al nivell de la Unió Cristianodemòcrata (CDU) d'Angela Merkel, sí que els permet tornar-se a sentir com un dels dos gran partits del país.

Malgrat tot, els resultats en les eleccions regionals de **Schleswig-Holstein**, també celebrades el diumenge 7 de maig, han semblat apuntar que aquest “efecte Schulz” es desinfla, justament en uns *land* on fins ara havien governat els socialdemòcrates, i on han perdut al voltant d’un 4% de mitjana. Els resultats es corroboren una setmana més tard, quan el diumenge 14 de maig l’estat federat de **Renània del Nord–Westfalia**, l’estat natal de Martin Schulz i tradicional bastió socialdemòcrata, també va donar la victòria a la CDU de Merkel.

Tornem però a **França**, on els pèssims resultats de la primera volta del PS no tenen una explicació lineal, sinó que són la conseqüència de la combinació de diverses causes: de la dolentíssima qualificació que els francesos donaven al govern socialista d’Hollande; de la desfeta d’un model, el bipartidisme, a tot el continent que acaba amb l’alternança entre els dos grans blocs polítics, socialdemòcrates i conversadors, per donar entrada a resultats molt més diversos, amb múltiples forces a banda i banda que fragmenten més, molt, els parlaments; de les lluites internes al PS francès, que no ha sabut agrupar-se al voltant d’una sola figura per sumar esforços –i que fins i tot ha portat a alguns dels seus líders, com Valls o el mateix Hollande, va donar el seu suport públicament a Macron (sic)–; d’un model econòmic i social que s’ha trencat demostrant que això no és una crisi, és un canvi estructural que ha deixat i segueix deixant molts a la cuneta. Que Marine Le Pen exhibís la bandera de la defensa dels més desfavorits i s’autoanomenés la “candidata del poble” també ha debilitat els ciments clàssics socialdemòcrates. Tant és així que votants tradicionals de l’esquerra, alguns fins i tot hereus del PC francès, principalment ubicats en les zones industrials més desfavorides per la globalització econòmica, es declaren ara votants convençuts de Marine.

Són molts, i complexes, els factors que expliquen la davallada dels socialistes a França, alguns també vàlids a casa nostra, tot i que no tots. El **PSOE** s’ha enfrontat el passat diumenge 21 de maig, a unes primàries amb un partit dividit que s’ha de reconstruir a partir de l’elecció de Pedro Sánchez com a renovat secretari general, en contra de molts pronòstics. La seva victòria de diumenge 21 de maig és un **cop sobre la taula d’unes bases que no han acatat les directrius de les estructures del partit**, cada cop més aferrades al que calgui per mantenir un status quo que se li esmicola entre les mans i que veuen com noves propostes sorgides a la seva esquerra –Podemos aquí, en Mélenchon allà– li mengen el terreny. Avui el PSOE és un partit que es debat entre el sentit d’Estat d’una elit allunyada de la realitat i un ADN on encara alguns s’esforcen per trobar traces d’un sentit de i per la ciutadania; un partit que busca com reconnectar amb un electorat nou que el veu com a part d’un sistema corrupte, responsable en bona mesura de molts dels mals que avui ens afecten.

Se li gira feina al nou líder si vol remuntar la situació de la socialdemocràcia espanyola. A fora, la conjuntura pels socialismes europeus no sembla que hagi de ser de molta ajuda. A casa, les bases són amb ell, però diputats, càrrecs i altres quadres del partit van posicionar-se en una bona majoria d’esquenes a ell en el pols pel sí o no al suport a la presidència de Rajoy. Ja n’ha caigut un, Antonio Herrando, el portaveu al Congrés del grup socialista, qui va presentar la mateixa nit electoral la seva dimissió. El seguiran, de ben segur, altres, malgrat els cal sumar totes les forces disponibles si volen que el projecte socialista a Espanya no només sobrevisqui, sinó que es mantingui com alternativa. Ara per ara, ni tant sols s’ha demostrat capaç, segons els resultats de les darreres enquestes, de treure rèdit als continuats escàndols de corrupció que afecten al PP en el poder, el seu rival històric,

que malgrat tot aconseguix un 20,7% d'estimació de vot segons el [Barómetro del CIS](#) de gener d'aquest any, davant un 12,5 del PSOE.

AURORA CAMPMANY

Nascuda el 1967. Llicenciada en Ciències de la Informació i Ciències Polítiques per la Universitat Autònoma de Barcelona. Periodista multidisciplinar. Darrerament Europa, parafrasejant Unamuno "Em fa mal".